

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯỜI SÁU

CHUNG CÔ NƯƠNG SUÝT BỊ MÓC TRÒNG

Chung Linh cười "hích", suýt đổ chén thang gà xuống người Đoàn Dự. Nàng vội lấy lại bình tĩnh, để thìa canh vào bên miệng Đoàn Dự một cách chậm chạp. Đoàn Dự nuốt mấy thìa rồi nhìn thấy vẻ mặt Chung Linh tươi như ánh hồng buổi ban mai. Trên môi đọng mấy giọt mồ hôi lấm tấm.

Đang tiết trời đại thử về tháng sáu, cánh tay nhỏ nhắn của Chung Linh thò ra ngoài tay áo, trong trắng như ngọc. Đoàn Dự đầu óc mơ màng, đột nhiên nghĩ bụng:

-Giả tử, lúc này người bôn thang cho ta là Vương cô nương thì dù ta có phải nấu ruột, nát gan cũng rất cam lòng.

Chung Linh thấy chàng cứ thộn mặt ra mà nhìn mình, nàng có hiểu đâu lúc này chàng đang nghĩ đến người khác, đôi môi nàng vẫn tùm tùm cười hỏi:

-Có gì hay lắm sao mà nhìn người ta dữ vậy?

Đoàn Dự toan trả lời bỗng nghe tiếng kệt cửa rồi có người tiến vào. Hai người này, một là Đại hán và một thiếu nữ. Nàng con gái lên tiếng:

-Chúng mình hãy vào đây nghỉ một lúc.

Thanh âm của chàng trai đáp lại:

-Được rồi! Để cô nương khỏi mệt nhọc công tại hạ trên lưng đi lại, tại hạ áy náy vô cùng!

Thiếu nữ nói:

-Đừng rườm lời nữa.

Đoàn Dự nghe thanh âm hai người thì biết ngay là A Tử và Du Thủ Chi. Chàng còn biết A Tử là con gái tư sinh của phụ thân mình, thì cô ta với mình cũng là anh em cùng cha, khác mẹ. Có điều cô này từ thuở nhỏ đã làm môn hạ phái Tinh Tú mà tiêm nhiễm tính nết gian ác, bướng bỉnh, điêu ngoa, ngang ngược. Phủ tiên Tiêu Lăng Thiên Lý, một trong Tứ ẩn nước Đại Lý, bị cô ta làm nhục mà chết. Đoàn Dự lại rất thân thiết với Tứ ẩn, Tam Công trong nước.

Chàng nghĩ tới cái chết của Lăng Thiên Lý, đã không muốn nhìn mặt cô em tàn nhẫn ngang bướng này rồi. Huống chi, hôm qua, chàng đã giúp Tiêu Phong để đánh lại Du Thủ Chi. Lúc này chàng đang bị trọng thương để gã thấy mặt thì mất mạng cũng chưa biết chừng.

Đoàn Dự vội dơ ngón tay lên ra hiệu cho Chung Linh phải kín tiếng.

Chung Linh tự gạt đầu, tay vẫn cầm bát thang gà không dám đặt xuống bàn, sợ phát ra tiếng động lọt vào tai mấy người mới đến.

Bỗng nghe phía ngoài A Tử cất tiếng gọi:

-Có ai trong ấy không?

Chung Linh đưa mắt nhìn Đoàn Dự, vẫn im tiếng không trả lời. Nàng nghĩ thầm:

-Thị này không chừng là Vương cô nương cũng nên. Thị đi cùng biểu ca nên Đoàn lang không muốn để y thấy mặt.

Nghĩ vậy, nàng cố ý nhìn lên cho thấy mặt Vương cô nương xem con người nguyệt thẹn hoa nhường thế nào mà khiến cho Đoàn Dự phải điên đảo thần hồn. Nhưng nàng không dám rời chân cất bước. Nàng nghĩ rằng:

-Nếu Đoàn lang mà thấy mặt thị là có chuyện không hay, nên cứ để mặc A Tử la gọi. Chắc hai người kia gọi mãi không thấy ai rồi cũng bỏ đi.

A Tử càng gọi gắt hơn:

-Trong nhà này chết cả rồi hay sao mà không thấy đứa nào? Nếu không ra mau, bản cô nương sẽ phóng hoả đốt nhà!

Chung Linh lẩm bẩm:

-Con mẹ Vương cô nương này ngang chướng thật!

Bỗng nghe Du Thản Chi khẽ nói:

-Đừng lên tiếng! Lại có người đến nữa đó!

A Tử hỏi:

-Ai vậy? Bọn Cái Bang phải không?

Du Thản Chi đáp:

-Có đến bốn năm người. Có lẽ là tụi Cái Bang. Bọn chúng ở mé bên này đi tới.

A Tử nói:

-Mấy tên trưởng lão Cái Bang đối với công tử đã sinh lòng phản bạn. Nếu gặp bọn chúng thì hai ta đều nguy mất!

Du Thản Chi hỏi:

-Bây giờ biết làm thế nào?

A Tử đáp:

-Hãy vào phòng ẩn rồi sẽ tính. Công tử bị thương nặng lắm không thể động thủ với chàng được đâu.

Đoàn Dự thấy Du Thản Chi và A Tử bàn nhau muốn vào phòng ẩn lánh thì không khỏi chột dạ. Tuy chẳng ưa gì A Tử nhưng có gặp nàng cũng chẳng ngại vì nàng đui mù. Còn gã Bang chúa Cái Bang mà gặp mình thì có thể nguy đến tính mạng.

Chàng vội nhìn Chung Linh, vẫy tay ra hiệu bảo nàng tìm cách lẩn tránh. Nhưng đây chỉ là căn nhà bé nhỏ hủ lậu của một gã nông phu trên rừng. Phòng trong rất nhỏ hẹp, người ngoài vô tới nơi là nhìn thấy ngay, không còn chỗ nào ẩn núp được.

Chung Linh nhìn khắp bốn phía, chưa biết ẩn vào đâu. Bỗng nghe tiếng bước chân vang lên. Hai người ngoài sảnh đường đang tiến lại phía cửa phòng. Nàng khẽ bảo Đoàn Dự:

-Nấp vào dưới gầm lò sưởi vậy.

Rồi nàng không chờ Đoàn Dự trả lời, ấm luôn chàng lên. Cả hai người chuồn vào gầm lò sưởi. Trên núi Thiếu Thất, từ tháng mười trở đi, khí trời rất lạnh. Những nhà dân trên núi đều đốt lửa trên lò sưởi để sưởi ấm. Hiện giờ đang giữa mùa hạ, lò sưởi để không, nhưng dưới gầm lò cũng đầy tro than.

Đoàn Dự vừa chui vào, ngửi thấy bụi than suýt nữa nôn oẹ, phải cố nhịn.

Chung Linh để chàng tựa vào mình rồi giương mắt nhìn ra ngoài thì thấy đôi chân nhỏ đi giày bằng đoạn tía tiến vào phòng.

Bỗng nghe chàng trai nói:

-Hỡi ơi! Tại hạ để cô nướng công trên lưng, chạy lui chạy tới như vậy thiệt là tiết mạn quá.

Thiếu nữ nói:

-Tình trạng của chúng ta hiện giờ khác nào "người mù và người què", phải nướng tựa vào nhau mà sống.

Chung Linh rất lấy làm kỳ nghĩ thầm:

-Té ra Vương cô nướng là người đui mù. Thị công biểu ca trên lưng, nên mình không trông thấy chân chàng trai.

A Tử đem Du Thủ Chi đặt xuống giường rồi nói:

-Ơ hay! Cái giường này vừa có người nằm, chiếu hầy còn nóng hổi.

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng. Cửa ngoài bị đập tung ra rồi mấy người tiến vào. Một người lên giọng ồm ồm:

-Vương Bang chúa! Việc lớn Bang chúa chưa xong sao Bang chúa đã bỏ đi là nghĩa gì?

Người nói đó chính là Tổng trưởng lão. Lão dẫn hai tên đệ tử hạng bảy túi, hai tên sáu túi đến đây tìm Du Thủ Chi.

Nguyên cha con họ Tiêu, cha con Mộ Dung và quần tăng chùa Thiếu Lâm cùng quần hùng Trung Nguyên âm ập chạy lên chùa Thiếu Lâm rồi, bọn Cái Bang thấy bữa nay bị mất thế diện, lại sợ bang mình là bang lớn nhất ở Trung Nguyên khó lòng còn đất đứng trong võ lâm. Họ thấy mối thù oán giữa cha con họ Tiêu và Mộ Dung Bác không liên quan gì đến Cái Bang, nên không muốn dúng tay vào. Lúc họ tìm đến Vương Tinh Thiên thì không biết gã đi đâu rồi?

Quần Cái Bang nghĩ rằng, hai chân y đã bị gãy, chưa thể nào chạy xa được, liền chia đi các ngả để tìm kiếm. Họ chưa tính gì đến chuyện sau khi gặp gã sẽ xử trí thế nào. Nhưng dù sao thì Vương Tinh Thiên cũng không thể để làm Bang chúa Cái Bang được nữa. Về điểm này quần Cái Bang chứng khẩu đồng từ, không ai dị nghị. Nhưng theo thể lệ Cái Bang thì tân Bang chúa phải được cựu Bang chúa trao lại cây Đả cầu bổng. Vương Tinh Thiên lại bỏ đi rồi, thiếu người thực hành nghi lễ này, nên họ phải đi kiếm gã.

Lúc quần hùng Cái Bang đi kiếm Vương Tinh Thiên, họ phát giác ra mất luôn cả A Tử thì đoán là nàng cùng Vương Tinh Thiên tẩu đi với nhau.

Tổng trưởng lão dẫn bốn tên đệ tử đi về phía đông nam núi Thiếu Thất để tìm kiếm. Lão trông thấy từ đằng xa có bóng vật áo tía lấp loáng và tiến vào trong căn nhà của một nông gia. Mọi người đuổi theo nhìn rõ là A Tử mà trên lưng nàng lại cõng một người hao hao giống Vương Tinh Thiên, liền đuổi đến tận nơi tiến vào trong nội phòng thì quả thấy Vương Tinh Thiên cùng A Tử ngồi với nhau trên lò sưởi.

A Tử nghe Tổng trưởng lão hỏi vậy liền đáp:

-Tổng trưởng lão! Trưởng lão vẫn kêu y bằng Bang chúa mà sao lại la gọi âm ỹ không còn chút quy củ nào của kẻ thuộc hạ muốn yết kiến Bang chúa?

Tổng trưởng lão chưng hửng, lão biết lời nàng không phải là phi lý, liền đáp:

-Bang chúa! Bọn thuộc hạ mấy ngàn anh em đều còn lưu lại trên núi Thiếu Thất, bây giờ biết đi theo ai? Xin Bang chúa chỉ thị cho!

Du Thủ Chi đáp:

-Các người còn coi ta là Bang chúa nữa không? Hay chỉ muốn tìm ta về để giết cho hả giận? Như vậy thì ta không đi đâu.

Tổng trưởng lão vẫy tay bảo các tên đệ tử:

-Các người mau đi báo tin cho anh em biết là Bang chúa ở đây rồi.

Bốn tên đệ tử vâng lời toan trở gót ra đi.

A Tử bỗng quát lên:

-Hạ thủ đi.

Du Thủ Chi phóng chưởng ra đánh.

Chung Linh cùng Đoàn Dự ở dưới gầm lò sưởi, bỗng thấy trong lòng nổi lên một luồng khí lạnh thấu xương. Bốn tên đệ tử Cái Bang chưa kịp rú lên một tiếng đã chết lả dưới đất.

Tổng trưởng lão vừa kinh hãi vừa tức giận, để bàn tay lên trước ngực thủ thế nói:

-Bang chúa!... Đối với anh em trong bang mà Bang chúa tàn nhẫn đến thế ư?

A Tử nói:

-Giết luôn cả lão đi để bịt miệng.

Du Thủ Chi lại phóng chưởng đánh ra.

Tổng trưởng lão giơ chưởng lên đỡ đánh "bình" một tiếng. Người lão bị hất tung ra ngoài cửa lớn đâm vào cánh cửa đánh "sầm" một tiếng.

A Tử cười khanh khách nói:

-Vương công tử! Lão già này không sống được nữa rồi! Công tử có đói không? Chúng ta đi kiếm cái ăn đi đã.

Nói xong, nàng cõng Du Thủ Chi lên lưng rồi hai người cùng xuống bếp đem cơm canh mà Chung Linh đã nấu ra ăn.

Chung Linh ghé vào tai Đoàn Dự nói thầm:

-Hai đĩa mặt dày kia đem nốt thang gà ta nấu phần công tử ra ăn mất rồi.

Đoàn Dự khẽ nói:

-Bọn chúng thủ đoạn vô cùng độc ác, hễ ra tay là giết người. Chúng ăn xong tất lại lên phòng. Chi bằng chúng ta thừa cơ họ đang ngồi ăn, chuồn cổng sau lánh đi là hơn.

Chung Linh vốn không muốn để cho Đoàn Dự thấy mặt Vương cô nương nên nghe chàng bảo vậy thì rất là vừa ý mình.

Hai người rón rén từ gầm lò sưởi bước ra. Chung Linh thấy Đoàn Dự mặt mũi lem luốc đầy tro bụi, không nín cười được phải dơ tay lên bịt miệng, để ra khỏi cửa phòng và phải đi vòng xa nhà để ra cổng sau.

Đoàn Dự cố nín đã lâu, bây giờ không chịu phải nôn oẹ ra.

A Tử nghe tiếng nôn oẹ vội vàng từ trong bếp chạy ra.

Chung Linh nguýt Đoàn Dự một cái. Bỗng nghe tiếng lách cách ròi trong sảnh đường phía trước có tiếng xô bàn.

Nàng đưa mắt nhìn bốn mặt, không thấy chỗ nào ẩn nấp được chỉ có căn phòng xếp củi đằng sau nhà bếp là kín đáo. Nàng liền dắt Đoàn Dự tiến vào nấp trong đống củi.

Lại nghe A Tử hỏi Du Thản Chi:

-Trong này nhất định có người. Công tử thử coi kỹ xem có gì khác lạ không?

Du Thản Chi đáp:

-Đại khái là bọn điền tốt trong làng, ta bất tất phải để ý đến họ.

A Tử nói:

-Sao lại không để ý? Công tử sơ sót như vậy là hay lỡ việc lắm đấy! Đừng có lên tiếng!

Từ khi A Tử bị đui mắt rồi thính giác nàng càng linh diệu hơn. Nàng nghe có tiếng sột sạt trong đống củi liền nói:

-Trong đống củi kia dường như có người.

Chung Linh cùng Đoàn Dự nấp trong đống củi nghe thấy A Tử cùng Du Thản Chi đã ra bên ngoài, liền ngồi im không dám nhúc nhích nữa.

Chung Linh bỗng thấy có giọt nước miếng rớt vào má liền giơ tay lên sờ thấy ướt bầy nhầy, mà mũi lại ngửi thấy mùi máu tanh, bất giác cả kinh hỏi:

-Công tử! Vết thương ra sao?

Đoàn Dự khẽ nói:

-Đừng lên tiếng!

Nhưng câu nói của Chung Linh vừa rồi đã lọt vào tai A Tử. Nàng vỗ vào đùi Du Thản Chi ra hiệu cho gã biết trong nhà chứa củi có người.

Du Thản Chi liền phóng chưởng ra đánh vào phòng chứa củi.

Chung Linh la lên:

-Đừng đánh! Đừng đánh! Để chúng ta ra!

Nàng dìu Đoàn Dự từ đồng củi ra.

Nguyên Đoàn Dự bị Cửu Ma Trí phóng "Hoả diệm đao" vào trước ngực bị thương rất nặng. Chàng từ trên lò sưởi chui xuống gầm rồi lại từ gầm lò sưởi chạy đến nắp trong buồng củi. Mấy lần di động này, thương lại vỡ, máu tươi chảy ra.

Lúc chàng từ trong đồng củi chui ra, toàn thân đầm đìa máu tươi, lẫn với tro than lem luốc trông rất thảm hại.

A Tử hỏi:

-Sao lại có thanh âm một vị tiểu cô nương?

Du Thủ Chi đáp:

-Có một chàng trai và một cô bé nép trong đồng củi. Chàng trai đầy mình những máu còn cô bé thì mắt long lên đang nhìn cô nương đó.

A Tử từ khi bị đui mắt rất ghét ai nói đến tiếng "mắt". Du Thủ Chi lại nói tới "mắt cô bé" khiến nàng xúc động tâm thần, liền hỏi:

-Cái gì mà "mắt cô bé long lên"? Mắt thị xinh lắm phải không?

Du Thủ Chi không hiểu tâm sự nàng đang tức bực, liền đáp:

-Người cô ta dơ dáy, chắc là con gái một nhà nông. Nhưng mặt mắt cô ta đen láy và linh hoạt vô cùng.

Nguyên Chung Linh ngồi nép dưới gầm lò sưởi nên đầu tóc và mặt mũi lem luốc, song cặp mắt vẫn trong như nước hồ thu.

A Tử tức quá, đột nhiên lòng nảy độc ác nói:

-Công tử! Sao công tử không móc tròng mắt nó ra?

Du Thủ Chi thất kinh hỏi:

-Tại sao lại móc mắt cô ta?

A Tử ở với Du Thủ Chi lâu ngày đã biết lòng gã nhân hậu, không chịu hại người vô tội, liền nói:

-Cặp mắt ta bị Đinh lão quái làm cho đui mù. Vậy công tử móc mắt con bé này để lắp vào cho ta đặng ta được nhìn thấy ánh mặt trời. Há chẳng hay lắm sao?

Du Thủ Chi ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

-Nếu hai mắt nàng nhìn lại rõ sự việc này nàng sẽ thấy mình xấu như quỷ sứ, tất không chịu nhìn nhận đến mình nữa. Không chừng nàng còn nhận ra bản tướng mình là gã đầu sắt thì những lời man trá của mình nào là chưởng môn nhân phái Cực Lạc, nào là Vương Tinh Thiên công tử, đều bị bại lộ. Lập tức nàng sẽ trở mặt với ta. Vậy việc này ta không thể nào làm được.

Gã nghĩ vậy liền nói:

-Giả tử tại hạ mà chữa được cặp mắt cho cô nương thì dù có phải tan xương, nát thịt cũng cam tâm. Tại hạ chỉ lo mình không làm được mà thôi.

A Tử cũng biết rõ không thể móc mắt người khác để lắp vào mắt mình cho sáng được. Nhưng sau khi nàng bị đui mù, trong lòng chứa đầy oán hận và muốn cho hết thấy mọi người trong thiên hạ cũng đui mù như mình mới hả dạ. Nàng liền nói:

-Công tử cứ thử coi! Biết đâu là không được! Công tử động thủ mau đi! Móc mắt ả đó ra!

A Tử đang cõng Du Thản Chi trên lưng, rảo bước tiến về phía hai người.

Chung Linh nghe hai người đối đáp, thì khiếp sợ vô cùng. Nàng liền cất bước chạy như điên.

Chung Linh chân tay mau lẹ lại đang lúc kinh sợ nên chạy rất nhanh. Chớp mắt đã chạy hơn mười trượng.

A Tử đã đui mắt lại cõng Du Thản Chi trên lưng, dĩ nhiên là không đuổi kịp Chung Linh. Nàng nghe lời chỉ điểm đâu bằng mắt mình trông thấy. Mỗi khi lên tiếng hỏi lại là mất thì giờ. Nàng nghe tiếng chân Chung Linh bước đã đi xa, biết rằng không đuổi kịp la lên:

-Con ranh kia đã chạy thoát, vậy đánh chết thằng cha kia đi!

Chung Linh ở đằng xa nghe thấy bất giác cả kinh, liền dừng bước, quay đầu nhìn lại thì thấy Đoàn Dự ngã nằm lăn dưới đất. Bên mình chàng máu tươi đã chảy thành vũng. nàng đành trở lại quát lên:

-Con đui mù kia! Mi dám sát hại y ư?

Lúc này nàng đứng đối diện với A Tử nên nhìn rõ diện mạo thấy dung nhan rất xinh đẹp, quả nhiên là một tiểu mỹ nhân. Nàng không hiểu tại sao cô ta người đẹp thế mà lòng dạ lại nham hiểm tàn ác?

A Tử bỗng quát lên:

-Điểm huyết con bé này đi!

Du Thản Chi tuy không muốn, nhưng A Tử bảo gì gã không bao giờ dám trái lệnh. Lúc gã còn ở phủ Nam Viện đại vương tại Nam Kinh nước Đại Liêu đã thế rồi. Sau gã làm Bang chúa Cái Bang cũng vẫn vậy. Gã vừa nghe A Tử quát lên, liền giơ ngón tay ra điểm đánh "véo" một tiếng.

Chung Linh ngã lăn ra, la lên:

-Vương cô nương! Cô nương đừng giết y. Lúc nằm mơ... y vẫn gọi tên cô nương đó! Đối với cô nương, y quả có một lòng một dạ rất trung thành.

A Tử lấy làm kỳ hỏi:

-Người nói cái gì? Ai là Vương cô nương?

Chung Linh đáp:

-Cô... Cô không phải là Vương cô nương ư? Vậy cô là ai?

A Tử tùm tùm cười nói:

-Ta cùng vị công tử đây tuy là người nhà nhưng ta không phải họ Vương. Nếu y muốn ta là họ Vương thì ta bảo câu gì cũng phải tuân theo không được trái lệnh.

Du Thản Chi trống ngực đánh thành thành. Gã nghe A Tử nói câu này thì dường như mình phải vĩnh viễn theo ý nàng. Có thể nàng mới chịu hạ mình để kết lứa đôi. Bất giác gã hốt hoảng la:

-Đoàn... Đoàn...

Rồi không nói hết lời được.

A Tử đặt Du Thản Chi xuống đất để gã ngồi tựa gốc cây rồi nói:

-Đã thế, công tử phải móc mắt con bé kia đi!

Du Thản Chi dạ một tiếng rồi vươn tay ra nắm lấy đầu Chung Linh.

Chung Linh hốt hoảng kêu rú lên:

-Đừng móc mắt ta! Đừng móc mắt ta!

Đoàn Dự nằm thẳng cẳng dưới đất, thần trí đã mê man. Nhưng chàng còn biết rằng hai người kia đang chực móc mắt Chung Linh để làm mất giả cho A Tử. Chàng biết rõ Chung Linh đã thoát thân rồi, chỉ vì muốn cứu mình mà mắc bẫy. Chàng liền hít mạnh một hơi chân khí rồi la lên:

-Các người... móc luôn cả mắt ta đây nữa! Chúng ta là người một nhà... thêm vào càng tốt...

A Tử không hiểu chàng nói gì, cũng không hỏi nữa, lên tiếng giục Du Thản Chi:

-Sao người chưa động thủ?

Du Thản Chi "dạ" một tiếng, kéo Chung Linh lại gần, giơ ngón tay trở ra toan móc mắt Chung Linh.

Bỗng nghe thanh âm một người đàn bà la lên:

-Trời ơi! Các người làm chi vậy?

Du Thản Chi ngẩng đầu lên, lập tức sắc mặt xám ngắt. Gã thấy dưới gốc cây liễu bên khe suối có hai chàng trai và bốn cô gái đứng đó. Hai chàng trai là Tiêu Phong và Hư Trúc. Còn bốn cô gái là Tứ kiếm: Mai, Lan, Cúc, Trúc.

Tiêu Phong nhanh mắt, vừa nhìn đã biết ngay là Đoàn Dự nằm dưới đất. Ông vội nhảy phóc tới ẵm Đoàn Dự lên, chau mày nói:

-Vết thương lại vỡ, ra nhiều máu lắm!

Ông quỳ chân trái xuống, để tựa người chàng lên đùi đặng nhìn vết thương.

Hư Trúc chạy lại gần nhìn vết thương Đoàn Dự nói:

-Đại ca bất tất phải hoang mang. Thuốc "Cửu huyền hùng xà hoàn" của tiểu đệ trị thương rất linh nghiệm.

Hư Trúc nói xong, giơ tay ra điểm vào vết thương Đoàn Dự để cầm máu, rồi lấy "Cửu huyền hùng xà hoàn" cho chàng uống.

Đoàn Dự sắc mặt lợt lạt, thoáng lộ nụ cười nói:

-Đại ca! Nhị ca! Đừng để chúng móc mắt Chung cô nương!

Tiêu Phong và Hư Trúc đồng thời nhìn về Du Thản Chi.

Du Thản Chi trong lòng sợ hãi đang nắm đầu Chung Linh vội buông ra.

A Tử nghe biết rõ là thanh âm của Tiêu Phong liền hỏi:

-Tỷ phu! Tỷ nương lúc lâm tử đã dặn tỷ phu những gì? Tỷ phu đánh chết Tỷ nương, rồi những lời dặn dò cũng quên luôn cả hay sao?

Tiêu Phong nghe A Tử nhắc đến A Châu thì vừa thương tâm vừa oán hận, ông hắng giọng một tiếng chứ không trả lời. A Tử lại nói:

-Tỷ phu chẳng chiếu cố gì đến ta. Đinh lão quái làm ta đui mắt, tỷ phu cũng chẳng quan tâm. Tỷ phu! Ai cũng bảo tỷ phu là đệ nhất đại anh hùng ngày nay, thế mà chẳng bảo vệ được cho đứa em bé nhỏ. Chẳng lẽ tỷ phu không có bản lĩnh đáng kể chẳng? Hừ! Rõ ràng Đinh lão quái không địch nổi tỷ phu thì bản lĩnh tỷ phu không phải tầm thường. Có điều tỷ phu chẳng muốn nhìn nhỡ gì đến ta hay bảo vệ cho ta mà thôi.

Tiêu Phong nói:

-Người đột nhiên không từ biệt bỏ đi thì ta biết là người đi đâu? Nhưng cặp mắt người bị đui mù mà trách ta là bảo vệ không chu toàn thì lòng ta thực cũng áy náy.

oOo